

BOGDÁN LÁSZLÓ

A régi Szentgyörgy

Gyerekek és disznók a sárban. A barompiac.
 Kutyák a szekerek alatt. Terefere. Szemben a bazár.
 A toronyóra mutatja még a boldog békeidőt. Csilingel
 a török fagylaltárus kocsija. Minden hétfőn vásár.
 Kakastollas csendőrök előtt cserél gazdát a mozgó világ.
 Zsúfolt szaladaszalóhely a Csíki utcában, a Debren patak partján.
 A szabad székelők is rászoknak lassan a serre.
 A dolgok zajlanak. Szentkereszty, a bolond báró vágat
 az utca közepén. A Kossuth kávéházba tart. Színi gyógyszerész
 erkélyéről a kék szemű meseköltő szónokol. A csavaros eszű
 polgármester, Császár Bálint javaslatára lesz a kerület
 országgyűlési képviselője. Árad az Olt. Örülnek a vojkániak,
 őket nem öntheti ki! Szépasszony velocipéden a sárban.
 Kriglikben emelkedik a sörhab. Eltakar mindent.

Törzsasztal

A Sűgás törzsasztalából, amely annyiszor táncolt,
 és táncoltak rajta a poharak, nem maradt semmi.
 Szétszéledt a társaság is, ki külföldre távozott,
 ki az elágazó ösvények kertjébe. S az asztalt
 se érinthetem meg, eltűzelték azóta... Hát az árnyakat
 idézgetem. Itt van Zsiga, Ferkó, Dani, Imre, Előd, Gerzson.
 Itt vannak, akik nem lehetnének itt. Utolsó pillantásukba
 vagy az utolsó szavukba zárva. Belőlünk még
 úszómester is lehet. Sarkutazó! Eltűzhetünk Polinéziába, –
 táncol a hullámsapkás tenger. Nagyapáink nyomát
 kereshetjük Szibériában. Sámándobok, szóljatok!
 Fényképeket is készíthetünk az új évezredben. Idáig már nem
 juthattak el ők, de amikor Szentgyörgy tetőit vérbe
 borítja az alkony, megjelennek mégis, poharukat kiisszák.

Város, én soha tőled...

Milosz-átirat

Város, én soha tőled nem tudtam elszakadni.
A Csiki utca kópésan tett kicsinnyé, tétova marionett-
figurát, és hiába szöktem el az egyre kiismerhetlenebb
világba, mindig itt maradtam, válltászámban könyvekkel,
a délibábokat bámulva a vártemplom tornya mögött,
a fellegek tajtékos paripáit, lófő székelyeket kivont karddal,
akik természetesen már régen nem élnek,
ha éltek valaha egyáltalán. A régi moziteremben
változatlanul pörögnek a filmek: a Hét mesterlövész,
a Ház a sziklák alatt, az Iván gyermekkora.
És mindennap megnézem a Színi-ház erkélyét, ahonnan
a kék szemű meseköltő szólt választóihoz a dübörgő időben.
Hűségem – ha ugyan az – nem érti senki. „Tűzz el
már innen a piczába! – szól át Előd a másvilágról. – Mire vársz?”

